SHANTI-december 2019 nummer 10, Erkenningsnr. P 908078

BELGISCHE THEOSOFISCHE VERENIGING

Hoofdzetel: Geuzenplein 8 te 1000 BRUSSEL

TAK VREDE GENT

Maandelijkse nieuwsbrief voor levensvernieuwing en algemene broederschap door vergelijkende studie van wijsbegeerte, godsdiensten, wetenschap en esoterie.

UITGEVER: Marcel Eeckman, Sisalstraat 1, 9000 Gent. Email: marcel.eeckman@telenet.be
KANTOOR VAN AFGIFTE: 9030 Gent-Mariakerke.

De doelstellingen van de Theosofische Vereniging zijn:

- **Het vormen van een kern van de universele broederschap der mensheid, zonder onderscheid van ras, geloof, geslacht, kaste of huidskleur**
- **Het aanmoedigen van de vergelijkende studie van godsdiensten, wijsbegeerten en wetenschappen**
- **Het onderzoeken van de onverklaarbare wetten die in de natuur besloten liggen en van de vermogens die in de mens sluimeren**

De vereniging is niet-sektarisch en bestaat uit zoekers naar inzicht. Haar eenheid berust niet op een gezamenlijk beleden geloof of wereldbeschouwing maar op een gezamenlijk streven naar waarheid.

Mission van de Theosophical Society (Adyar)

Het dienen van de mensheid door het ontwikkelen van een zich steeds verdiepend inzicht in, en verwerkelijking van de tijdloze wijsheid, spirituele zelfrealisatie en de eenheid van alle leven.

Activiteiten deze maand

Studieavonden iedere maandag (behalve de 5de) van 19.30u tot 21.30u in het Kollekasteel te 9030 Gent-Mariakerke, Groenestaakstraat 66-68. Deelname is gratis en volledig vrijblijvend.
Meer info op **www.theosofiegent.be en www.ts-belgium.be**

Maandagen	december 2019
02/12	Ontwikkeling van de ziel en reïncarnatie
09/12	Aspecten van de occulte filosofie van de Purucker.
16/12	Lezing: Planeetketen Aarde. (PowerPoint)
23/12	Boekbespreking: Het goddelijk plan. Barborka Deel 1

In dit nummer

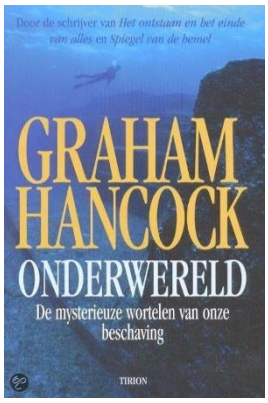
ONDERWERELD: Boekbespreking Graham Hancock. 2

***Bescherming persoonsgegevens: de persoonlijke gegevens die door u worden meegedeeld, zijn bestemd voor de ledenadministratie van de Belgische theosofische vereniging vzw. Zij kunnen ook aangewend worden om u op de hoogte te brengen van de activiteiten en publicaties van onze vereniging. Alle info, over de Belgische wet bescherming van de persoonlijke levenssfeer van 8 december 1992 en de* AVG (algemene verordening gegevensbescherming) Eu, te bekomen via email: info@ts-belgium.be**

Onderwereld: Een brug tussen de legendarische en feitelijke zondvloed.

Graham Hancock

Wereldwijd vertellen mythen over een periode in de geschiedenis van de aarde, waarin grote beschavingen en uitgestrekte landstreken door rampzalige overstromingen werden verwoest. Wie waren de mensen die deze beschavingen vormden, waar en hoe leefden ze, wat gebeurde er met hun steden en nederzettingen en de landstreken waarin ze leefden?

In zijn boek, ONDERWERELD: De mysterieuze wortelen van onze beschaving, verkent Graham Hancock deze mysteries. Hij breidt het onderzoek uit dat in zijn boeken 'Het ontstaan en het einde van alles en Spiegel van de hemel' is vastgelegd en brengt bewijsmateriaal naar voren op basis van modern wetenschappelijk onderzoek, vergelijkende mythologie, religieuze en spirituele aantekeningen, duikonderzoek uit de eerste hand naar megalithische onderwaterstructuren en oude kaarten om aan te tonen dat een door de wetenschap onaanvaarde technologisch ontwikkelde beschaving, in staat de wereld te bevaren en met een diepgaande kennis van architectuur en bouwkunst, astronomie en geografie naar alle waarschijnlijkheid heeft bestaan vóór en tijdens de laatste ijstijd en dat deze door wereldwijde overstromingen werd weggevaagd.

Pas de laatste vijftig jaar, nadat de moderne duikersuitrusting was uitgevonden, is zee archeologie mogelijk. Door de beperkte geldmiddelen en de enorme omvang van de wereldzeeën zijn zee archeologen nog maar nauwelijks begonnen met het onderzoeken van de miljoenen vierkante kilometers van de kustgebieden die sinds het einde van de laatste ijstijd onder water zijn komen te liggen.

Wanneer dat gebeurt, heeft men meestal scheepswrakken op het oog, geen aanwijzingen voor antediluviale beschavingen. Want sporen van onder water verdwenen bouwwerken, overal en waar ook ter wereld, passen niet in het huidige model van de geschiedenis. Het gevolg is dat de onderwaterwereld een hiaat vormt in de kennis over onze planeet en onszelf. Mythen vertellen ons echter veel.

Geruchten over de zondvloed

Beschrijvingen van een allesvernietigende wereldwijde overstroming die de bewoonde landen van de wereld onder water zette, duiken overal in de mythen van de Oudheid op. In veel gevallen verwijzen ze onomwonden naar het feit dat de overstroming een hoge beschaving heeft weggespoeld die, op een of andere manier de goden had vertoornd, waarbij niemand, behalve de ongeletterden en de onbeschaafden werden gespaard en die de overlevenden dwong om als kinderen opnieuw te beginnen in volstrekte onwetendheid van wat er in vroege tijden was gebeurd.

Zulke verhalen duiken op in het vedische India, in de precolumbiaanse Amerika's en in het oude Egypte. Ze werden verteld door de Soemeriërs, de Babyloniërs, de Grieken, Arabieren en Joden. Ze werden herhaald in China en Zuidoost Azië, in het prehistorische Noord-Europa en over de hele Grote Oceaan, waar echt oude overleveringen bewaard zijn gebleven.

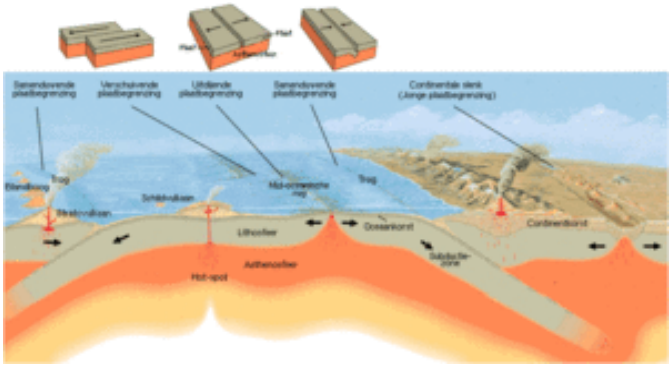
Bij het zoeken naar bewijs voor cataclysmische overstromingen in de oudheid, verkent 'ONDERWERELD' geologisch en klimatologisch onderzoek over wat er de afgelopen 17.000 jaar zou kunnen gebeurd zijn.

Het landoppervlak, kwalitatief het best bewoonbare land uit die tijd dat in zee verloren ging, was enorm; vijf procent van de oppervlakte van de aarde oftewel 25 miljoen vierkante kilometer. Hoewel zulke kaarten niet 100 procent nauwkeurig kunnen zijn, gelooft Hancock dat ze nauwkeurig genoeg zijn om daarmee zijn theorieën te onderbouwen. Het is moeilijk om een nauwkeurig model te vinden voor het gedrag van de oceanen tijdens het hoogtepunt van de smeltperiode aan het einde van de laatste ijstijd (ongeveer 14.000 tot 7.000 jaar geleden).

Deskundigen zijn het oneens over de volgorde, chronologie en gevolgen van gebeurtenissen en zelfs over de terminologie die wordt gebruikt. Bij het onderzoek in ONDERWERELD gebruikt Hancock de term 'de laatste ijstijd' om te verwijzen naar de periode tussen 125.000 en 17.000 jaar geleden en de term 'Laatste Glaciale Maximum' om de periode tussen ongeveer 22.000 en 17.000 jaar geleden aan te duiden, toen de ijskappen het grootst waren.

In die tijd lagen Noord-Europa en Noord-Amerika grotendeels onder een paar kilometer dik ijs, dat zoveel water bevatte dat het zeeniveau wereldwijd tussen de 115 en 120 meter lager was dan tegenwoordig. Veel landstreken, vooral langs laaggelegen kuststreken, die tegenwoordig bewoonbaar zijn, waren vóór de overstroming onbewoonbaar, en omgekeerd.

Belangrijkste verschijnselen van platentektoniek

Het extra land dat toen boven zeeniveau lag is met een donkere grijstint aangegeven.

De vele cyclussen van de ijstijd staan in verband met de helling en precessie van de aardas en de wisselende excentriciteit van haar baan om de zon. Deze worden samen met andere factoren zoals vulkanisme, inslagen van asteroïden of kometen, extreme perioden van dooi en bevriezing, en Geodynamische veranderingen in de aardkorst of aardmantel, door de wetenschap als voldoende gezien om de patronen van wereldwijde ijsvorming en ijssmelting te verklaren.

Geodynamica is het wetenschappelijk vakgebied dat de dynamica van de vaste Aarde onderzoekt. Het is onderdeel van de geofysica. Geodynamische omstandigheden kunnen zowel aan het oppervlak als binnenin de Aarde sterk verschillen ten gevolge van platentektoniek en convectiestroming in de mantel en kern.

De gevolgen van deze krachten waren enorm en verwoestend. De aarde is kneedbaar als een enorme geleibol en druk die in een bepaald gebied wordt uitgeoefend, veroorzaakt een ingedrukte plek die het omringende gebied dwingt te stijgen.

Dergelijke isostasie vindt plaats wanneer ijskappen op de aardkorst drukken. De druk vermindert wanneer het ijs smelt en de opbolling rondom de ingedrukte plek springt terug en neemt uiteindelijk haar oorspronkelijke positie weer in.

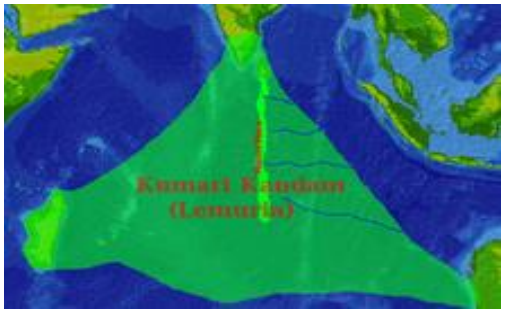
Isostasie en ISO statisch evenwicht zijn termen die worden gebruikt om de toestand van gravitationele evenwicht van een drijvend voorwerp in een vloeistof aan te duiden.

Biljoenen tonnen ijs drukten op de continentale landstreken van Noord-Amerika en Europa tijdens het LGM (Last Glacial Maximum) 17.000 jaar geleden. Het water waaruit dit ijs bestaat, was oorspronkelijk afkomstig uit oceanen. Dus, terwijl het ijs de continenten naar beneden drukte, kwam de oceaanbodem tegelijkertijd omhoog omdat de last van het erboven liggende water lichter werd.

Hoewel er wetenschappelijk bewijsmateriaal is uit kernboringen en uit de gegevens over koraalriffen, dat aantoont dat het zeeniveau in het verleden heel snel is gestegen, zijn de meeste wetenschappers nog steeds van mening dat de stijging van het zeeniveau met 120 meter gedurende de afgelopen 10.000 jaar van postglaciale overstromingen een niet-catastrofaal proces is geweest van ongeveer een meter stijging per jaar.

Overstromingsmythen spreken dit tegen, evenals experts zoals de onlangs overleden Cesare Emiliani, hoogleraar geologie aan de universiteit van Miami en John Shaw, hoogleraar aardwetenschappen aan de universiteit van Alberta.

Hancock maakt onder andere gebruik van hun werk om een theorie te vormen die een geheel vormt. Hij beschrijft het smeltproces van de ijskappen, en de daaropvolgende overstromingen en aardbevingen die, volgens de huidige opvattingen onvoorstelbaar zijn. In Canada, bijvoorbeeld, stroomde smeltwater rondom een enorme ijsdam naar de Hudsonbaai, naar de Noordelijke IJszee en naar de Golf van Mexico met een snelheid van ongeveer 10 miljoen kubieke meter per seconde, genoeg om het Ontariomeer binnen vier dagen te laten leeglopen.

Uit onderzoek van na 1970 blijkt dat er drie wereldwijde megaoverstromingen zijn geweest: 15.000 tot 14.000 jaar geleden; 12.000 tot 11.000 jaar geleden en 8.000 tot 7.000 jaar geleden. De tweede periode klopt met de datum die Plato in de Timaeus en Critias toekende aan de vernietiging van Atlantis door aardbevingen en overstromingen en met de Tamilmythe van het verzinken van het legendarische land Kumari Kandam. (Lemurië)

Er zijn overtuigende bewijzen dat bijna de helft van het smeltwater dat aan het einde van de laatste ijstijd vrijkwam, in deze drie relatief korte perioden is vrijgekomen. Dergelijke gebeurtenissen zullen de menselijke bewoners in die tijd ernstig hebben geschokt en een herkenbare indruk hebben achtergelaten op de mondelinge tradities, waarin alle oude mythen oorspronkelijk werden overgeleverd.

De hedendaagse archeologie vertelt ons daarentegen haar verhaal over de beschaafde mensheid op basis van talrijke tegenstrijdige theorieën en interpretaties van gegevens en een geringe hoeveelheid concreet bewijsmateriaal afkomstig van archeologische vindplaatsen die een heel klein deel van de oppervlakte van de aarde beslaan en zich bijna allemaal op het land bevinden.

Volgens de heersende opvatting van tegenwoordig leefden volledig ontwikkelde mensen op aarde gedurende 100.000 jaar, vóór het begin van de eerste overstromingen en rampen ongeveer 17.000 jaar geleden, een periode die lang genoeg is om hoge beschavingen te ontwikkelen. Gebrek aan bewijsmateriaal op het land is geen bewijs dat dit niet is gebeurd. Er bestaat echter bewijsmateriaal op het land, maar het interpreteren hiervan vormt een belangrijke barrière voor het doorgronden van de betekenis ervan.

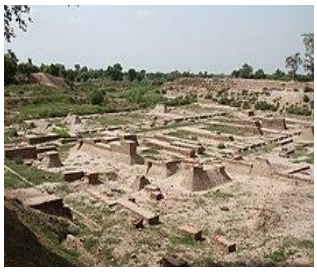
Een belangrijk deel van ONDERWERELD richt zich op India: zijn oude bewoners en spirituele tradities, vooral de Indusvallei beschaving en de Veda's. Sinds 1890 hebben geleerden gedacht dat de Veda's door Indo-Europese indringers, de Ariërs, waren samengesteld en dat ze ongeveer 1500 v.Chr. werden gecodificeerd.

Deze theorie was bijna volledig gebaseerd op de verkeerde interpretatie van een paar dozijn skeletten die in de oude Indusvallei waren gevonden. Een andere hoeksteen van de nu omstreden Arische-invasietheorie is de overeenkomst tussen Sanskriet (de taal van de Veda's) en oude en moderne Europese talen zoals Latijn, Grieks, Engels, Noors en Duits.

De afgelopen 10 jaar is de Arische-invasietheorie echter uiteengevallen. De algemeen aangenomen voorgestelde datering voor de codificatie van 1200 v.Chr., die voor het eerst in 1890 door Max Müller werd vastgesteld, heeft voor de datum van de Veda's of het tijdperk waarin ze ontstonden geen betekenis.

Veel onderzoekers nemen nu aan dat de periode waarin ze werden samengesteld verder in het verleden ligt, in de mondelinge traditie van India en dat ze het werk van de Indus-Sarasvati-beschaving zou kunnen zijn, met als logisch gevolg dat de taal zich verspreidde van India naar Europa in plaats van van Europa naar India.

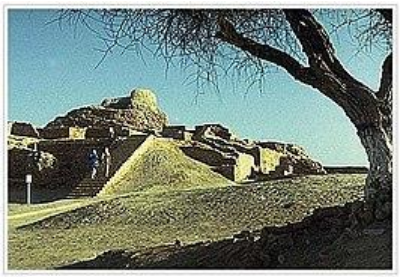
De Harappabeschaving, Harappacultuur of Indusbeschaving was een beschaving uit de bronstijd in het zuiden van Azië (ca. 3200-1900 v.Chr.), die zich kenmerkte door de bouw van strak geplande steden. De belangrijkste vindplaatsen zijn gelegen in de vlakte van de Indus en haar zijrivieren, thans Pakistan en het noordwesten van India, maar er zijn tot in Centraal-Azië en het Arabisch Schiereiland nederzettingen bekend.

Harappa

De belangrijkste archeologische vindplaatsen zijn Harappa (een stad in Punjab, in het noordoosten van Pakistan) en Mohenjodaro in Pakistan (een stad uit de Indusbeschaving, gelegen op zo'n 28 km van het huidige Larkano in de provincie Sindh van Pakistan, en door de UNESCO uitgeroepen tot werelderfgoed).

Het is beter geconserveerd dan Harappa, dat eerder was ontdekt en leverde veel informatie op over de beschaving waar het uit voortgekomen is.

Mohenjodaro

Mohenjodaro ligt 600 km ten zuiden van Harappa. Het is gebouwd rond 2600 v.Chr. en werd verlaten rond 1700 v.Chr.

De Veda's zelf bevatten een verslag van hun schepping: het verhaal van Manu, de Noach van India. Hancock trekt nauwe parallellen tussen het verhaal van Manu, dat van Ziusudra die de Soemerische zondvloed overleeft, de oude yuga-theorie van de cyclische verwoesting en wedergeboorte van werelden en de zeven wijzen, een groep 'wijzen' die onder meer als taak hebben om de kennis die in de Veda's besloten ligt, te beschermen.

De oude overleveringen van India zelf verklaren dat Manu en de zeven wijzen zich tijdens een verschrikkelijke overstroming terugtrokken in de Himalaya, vanuit een gebied dat niet tot de bergketen behoorde en dat ze vanuit hun antediluviale thuisland niet alleen de Veda's meebrachten, maar ook de 'zaden' die nodig waren voor de heropbouw van permanente nederzettingen waar voedsel kon worden geproduceerd.

Op basis van het bestuderen van mythologisch en wetenschappelijk bewijsmateriaal over ijsvorming en overstromingen in het gebied van de Himalaya, speculeert Hancock vervolgens dat 'de wijzen', die tenminste een aantal verzen van de Veda's moeten hebben gecomponeerd, 12.000 jaar geleden in de Himalaya zouden kunnen geweest zijn en misschien getuige waren van het einde van de opmars van de koude van de Jongere 'Dryas', een plotselinge, onverklaarde, wereldwijde, klimatische bevriezing. (1.650 -12.850) is de laatste koude periode. De jonge Dryas duurde ongeveer 1.150 jaar.

Maar dit past helemaal niet bij de veel latere datering die geleerden doorgaans geven aan de samenstelling van de Rig Veda. Ondanks het ontbreken van een direct bewijs voor het soort overstromingen dat in de Rig Veda wordt beschreven, suggereert het indirect bewijs uit de boorkernen van de zeebodem dat zulke

overstromingen zich moeten hebben voorgedaan en dat ze volgden op een periode, hoe kort ook, van opdroging van de belangrijkste rivieren in Noord-India. Dus de hypothese dat het Vritra-verhaal in de Rig Veda misschien de glaciale vloedgolven beschrijft, blijft redelijk overeind.

In de Veda's wordt deze Ahi-Vritra aangeduid als de demon van de droogte.

In verdere speculaties verkent de schrijver de diepere beweegredenen die aan een beschaving ten grondslag liggen. Het moderne westen wordt overheerst door materiële en economische theorieën over het leven van de mens, maar India met zijn levendige spirituele cultuur opent de mogelijkheid dat de werkelijke oorsprong van beschaving misschien wel een heel andere is, niet gedreven door economische krachten maar door de spirituele zoektocht die alle echte asceten in India nog steeds met de grootst mogelijke toewijding ondernemen.

En aangezien archeologen het nu allen eens zijn dat er een ononderbroken voortzetting van cultuur is vanaf Mehrgarh, ongeveer 9000 jaar geleden, helemaal tot aan de grote steden van de Indus-Sarasvati-beschaving rond 4500 jaar geleden, mogen we dan niet verwachten dat er sporen van dezelfde yoga-ethiek ook daar weer opduiken?

Mehrgarh was een oude nederzetting in Zuid-Azië en is een van de belangrijkste sites in de archeologie voor onderzoek naar de eerste neolithische nederzettingen in die streek behorend tot de Indus beschaving.

In de daaropvolgende hoofdstukken gaat Graham Hancock verder in op deze aanwijzingen. Het eerste van de vele verslagen van onderwaterexpedities in ONDERWERELD begint in India waar de auteur, in samenwerking met duikers van het Indiase Nationale Instituut voor Oceanografie (NIO), aan de noordwestkust duikt bij de stad Dwarka, de heilige stad van Krishna.

Dwarka

Langs de kust liggen verzonken ruïnes, maar het is moeilijk om de datum van de archeologie (1700 of 1800 v.Chr.) in overeenstemming te brengen met de datum uit de Indiase traditie van 3100 v.Chr. toen, volgens de oude legende, bij de dood van Krishna, het kaliyuga tijdperk begon en Dwarka onder water verdween.

Momenteel zijn wij in het Kaliyuga tijdperk, ook wel het ijzeren tijdperk of duister tijdperk genoemd. Kaliyuga tijdperk is een cyclus die 432.000 jaar duurt. Vanaf het jaar 1887 hebben wij nog 4.989 jaar te gaan.

Ruïnes die uit die tijd en daarvoor dateren, vindt men alleen in dieper water. Hancock en NIO-duikers hebben op een diepte van 23 meter, 5 kilometer vanaf Puhar in de Baai van Bengalen, ook een mysterieus U-vormig metselbouwwerk onderzocht. Overstromingskaarten geven aan dat het ongeveer 11.000 jaar geleden onder water zou zijn verdwenen. Landverzakking zou de reden voor de grote diepte van dit bouwsel kunnen zijn, maar zonder verder onderzoek blijft de oorsprong, de plaats en het doel ervan een mysterie.

Hancock onderzoekt ook de Kumari-Kandam (Lemurië) overlevering, een antediluviale beschaving die duizenden jaren geleden rondom Zuid-India zou hebben bestaan. Men gelooft dat het een groot centrum van kennis is geweest met schitterende scholen die misschien een erfenis van cartografische en sterrenkundige kennis hebben nagelaten die tegenwoordig in oude Indiase teksten voortleeft. Interessant is dat de auteur met lokale vissers sprak die vertelden dat ze vaak moesten duiken om hun netten te bevrijden omdat ze onder water vast kwamen te zitten aan tempels met pilaren, piramidevormige pagodes, en bouwwerken met deuropeningen.

In het nawoord staan details over de opmerkelijke ontdekking, in mei 2001, van wat lijkt op twee onderwatersteden; een ervan bestrijkt een gebied van 9 kilometer in de Golf van Khambhat (voorheen ook bekend als de Golf van Cambay), een inham van de Arabische Zee aan de westkust van India, in de deelstaat Gujarat.

Golf van Khambhat.

De Golf van Khambat is ruim 120 kilometer lang en splitst het schiereiland Kathiawar in het westen van de oostelijke kant van de golf in de deelstaat Gujarat. Noordwest-India en ligt tussen de 25 en 40 meter diep en 40 kilometer uit de kust.

De beelden die werden opgevangen door middel van een akoestische sonar onthullen duidelijke funderingen, geometrische structuren en muren die zich 3 meter boven de zeebodem verheffen.

Beide steden liggen langs de loop van oude rivieren, en er zijn ook overblijfselen ontdekt van wat vermoedelijk een 600 meter lange dam is geweest. Door te dreggen zijn voorwerpen teruggevonden die door mensen zijn gemaakt, waaronder vermoedelijk juwelen, stenen werktuigen, potten en beeldjes die volgens koolstofdatering 9.500 jaar oud zijn. Overstromingskaarten geven aan dat dit gebied tussen 7.700 en 6.900 jaar geleden onder water is verdwenen, maar de steden en de cultuur die deze heeft voortgebracht zijn waarschijnlijk aanzienlijk ouder.

Een ander overstroomd rijk dat in ONDERWERELD wordt verkend is Malta. Het ondergrondse Hypogeum en de tempels Gigantija, Hagar Qim en Mnajdra zijn enkele van de vele vervallen monumenten. Hypogeum (Grieks en betekent 'onder aarde') vermoedelijk als begraafplaats en waarschijnlijk ook als tempeldienst gebruikt.

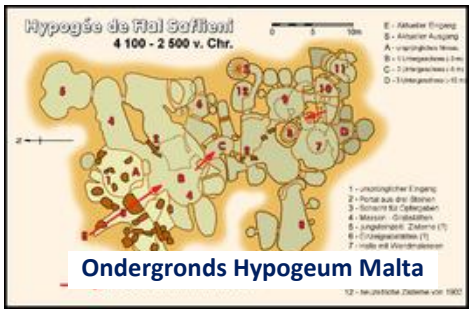

Gigantija, HagarQim en Mnajdra

Volgens de conventionele opvatting dateert hun constructie ergens tussen 5.600 en 4.500 jaar geleden. Alle tempels bevatten massieve stenen blokken, die zo'n 15 ton of meer wegen en men denkt dat ze de eerste vrijstaande stenen monumenten ter wereld zijn. Mnajdra is een zonnetempel die in zijn ontwerp nauwkeurige richtingslijnen op de zon heeft opgenomen. Gezien de grootte en complexiteit van deze tempels moeten de architecten en bouwers ervan al geruime tijd ervaring gehad hebben met dergelijke structuren.

Ondergronds Hypogeum Malta

Algemeen wordt aangenomen dat de mens ergens tussen 5.200 en 7.200 jaar geleden (toen het een eiland was) op Malta verscheen en dat de cultuur van het eiland zich geleidelijk ontwikkelde. Het probleem met deze chronologie is dat er op het betrekkelijk kleine eiland Malta geen archeologisch bewijsmateriaal is voor de 'geschiedenis van een beschaving', waarin steeds geavanceerdere bouwtechnieken zijn gedocumenteerd.

Wanneer zijn er voor het eerst mensen op Malta komen wonen? Deze vraag lijkt onschuldig en eenvoudig, maar met het bewijsmateriaal, is geknoeid of verloren gegaan. Vanwege de speciale plaats die Malta inneemt in de geschiedenis van de beschaving gaat het hier ook om een kwestie van wereldwijd belang.

Want hoe kunnen we beweren dat we het ontstaan van beschaving hebben begrepen als we niet in staat zijn om de processen te leiden tot het maken van de allereerste werken ooit van monumentale religieuze architectuur op Malta te ontrafelen?

Dus wat gebeurde er allemaal op Malta dat tot dit alles leidde? Waarom maakten de eerste megalithische tempelbouwers ter wereld het zichzelf zo moeilijk? Waarom zijn ze niet met kleine megalieten begonnen (als dat ten minste niet in tegenspraak is)? Waarom zijn ze niet eenvoudig begonnen? Waarom stortten ze zich meteen op het aller moeilijkste werk, zoals de Gigantija en het Hypogeum? En hoe slaagden ze erin zulke prachtige resultaten neer te zetten? Was het gelukkig toeval van de beginner? Of waren hun prestaties als pionierende architecten het gevolg van een of andere nalatenschap?

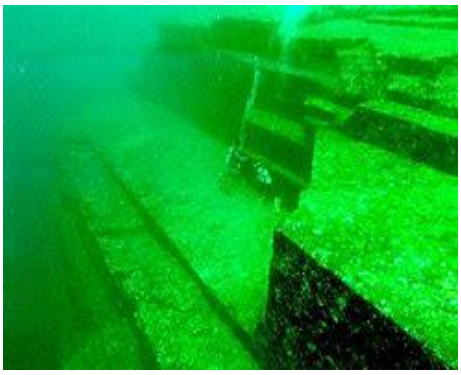
De archeologen zijn het erover eens dat ze op de een of andere manier al die kennis moeten geërfd hebben. Het enige probleem is VAN WIE? Waar moeten we zoeken? Aangezien het een algemeen aanvaard feit is dat er geen mensen op Malta hebben gewoond voor 5200 voor Chr., hebben archeologen niet verder gezocht. Geen enkele archeoloog haalt het in zijn hoofd om dat te doen, want hij zou als een lachwekkend persoon van het vak worden beschouwd.

Het gevolg hiervan is dat het archeologisch onderzoek naar de oorsprong van de indrukwekkende beschaving op Malta beperkt is gebleven tot de tijd tussen 5200 voor Chr., de veronderstelde datum waarop de eilanden voor het eerst gekolonialiseerd werden en dit 3600 voor Chr., de veronderstelde datum waarop Gigantija werd gebouwd. Welke magische krachten de ruwe en onaanzienlijke bouwwijze van de Maltezers van het zesde en vijfde millennium voor Chr. veranderde in ontzagwekkende en reusachtige tempels van het vierde millennium voor Chr. moet daarom, het kan niet anders, gevonden worden binnen deze periode en niet erbuiten.

De enige mogelijke externe in invloed uit een voorafgaande periode zou in de intellectuele bagage kunnen liggen van de oorspronkelijke neolithische kolonisten van Malta, die in 5200 voor Chr. uit Sicilië waren overgekomen, de zogenoemde Stentinello-cultuur. Maar niets pleit hiervoor, omdat de Stentinello mensen geen megalithische cultuur hadden en er geen enkel megalithisch bouwwerk op Sicilië is teruggevonden.

Dus moeten we op Malta zoeken naar bouwwerken uit die tussenperiode van 1600 jaar, tussen 5200 en 3600 voor Chr., waaruit blijkt dat de Maltese metselaars hun vak hebben geleerd.

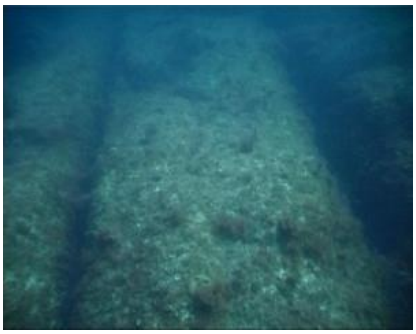
De afwijkende kenmerken van veel Maltese tempels op het eiland en onder water en een reeks door mensen gemaakte groeven, uitgehakt in de kalksteenrotsen op het land en onder water, die 'karrensporen' worden genoemd, wijzen op een mysterie: door wie werden ze gemaakt en wanneer? Het huidige Malta ligt te geïsoleerd en is te klein om te hebben voorzien in de ontwikkeling en constructie ervan. De overstromingskaarten bieden een uitkomst, want ze laten zien dat de eilanden van de Maltese archipel tot 16.400 jaar geleden door een landbrug met Sicilië waren verbonden, waarover kolonisten Malta konden binnentrekken. De landbrug werd steeds smaller en werd uiteindelijk overspoeld, zodat een groot eiland overbleef dat ten slotte 10.600 jaar geleden onder water verdween en de huidige Maltese eilandengroep achterliet. De overstroming wordt door geleerden niet

betwist; maar de chronologie van de kolonisatie en de bijzonderheden daarvan wel.

Hancock geeft een alternatieve hypothese: dat er vóór en tijdens de overstroming een heel lang proces van culturele ontwikkeling aan de gang was op het huidige Malta en op het land dat nu rondom de Maltese kust onder water is verdwenen, waarbij de stijgende zeespiegel een groot deel van het bewijsmateriaal heeft bedekt van een beschaving die veel groter was dan zoals ze in de huidige academische kringen wordt beschouwd.

Het is opmerkelijk dat het grote eiland dat werd gevormd, toen de Maltese landbrug onder water verdween, op sommige kaarten uit de vijftiende eeuw wordt afgebeeld en als Gaulometin of Galonia leta wordt vermeld, maar het heeft niet de juiste vorm en bevindt zich geografisch niet op de juiste plaats, wat niet klopt met de manier waarop het Middellandse Zeegebied gewoonlijk nauwkeurig wordt weergegeven.

Hancock wijst erop dat wat vroeger door cartografische geleerden werd beoordeeld als onnauwkeurigheden van de kustlijnen en eilandgroepen over de hele wereld, in feite de nauwkeurige weergave van kustlijnen zouden kunnen zijn uit tijdperken vóór en tijdens de smeltperiode van de IJstijd.

Het is bekend dat de meeste middeleeuwse kaartenmakers kopiisten waren die oudere kaarten opnieuw uitgaven. Sommige oudere kaarten, bijvoorbeeld die van Ptolemaeus, werden oorspronkelijk getekend op basis van onderzoek in de Bibliotheek van Alexandrië in Egypte.

De auteur stelt de vraagt of 'het mogelijk is dat hij van antediluviale bronnen gebruikmaakte', omdat het bekend is dat Ptolemaeus zijn kaarten baseerde op die van de Feniciër Marinos van Tyrus, die op zijn beurt inspiratie opdeed bij kaartenmakers uit een nog verder verleden.

In een vervolg op zijn onderzoek van oude zeekaarten over het ontstaan en het einde van alles, betoogt Hancock dat het maken van kaarten in de oudheid een traditie was, die door de millennia heen tot aan de tijd van Ptolemaeus, in plaats van zich te ontwikkelen, zich misschien in een stadium van 'verval, achteruitgang en opeenhoping van allerlei fouten' bevond, die door vele verschillende handen zijn opgetreden in een veel oudere en eens veel betere traditie van kaartenmakers.

Ongetwijfeld heeft de nieuwe wetenschap van overstromingskaarten nieuwe mogelijkheden voor onderzoek geopend. Bijvoorbeeld, de Reinal-kaart uit 1510 schijnt de westkust van India weer te geven zoals deze er meer dan 15.000 jaar geleden uitzag en toont daarnaast eilanden die 11.500 jaar geleden bestonden maar die nu onder water liggen. Hancock laat zien dat Marco Polo dacht dat Ceylon eens met India was verbonden, in het verleden een derde groter was geweest en overstroomd werd.

Hij onderzoekt het verband tussen de Ierse volksoverlevering over het westen van de kust van Ierland, dat duizenden jaren geleden onder water zou zijn verdwenen de positie ervan op middeleeuwse kaarten en een gebied dat de Stekelvarken bank wordt genoemd, dat 21.000 jaar geleden nog boven water lag. Met behulp van overstromingskaarten en kaarten uit de Middeleeuwen geeft hij in overweging dat de legendarische eilanden Antilia en Satanaze in feite T'ai-wan en Japan zijn zoals deze 12.500 jaar geleden eruitzagen.

Hy-Brasil: kaart van Abraham Ortelius uit 1572

Hy-Brasil: een spookeiland dat ten westen van Ierland zou hebben gelegen. In de Ierse mythologie wordt van het eiland verhaald dat het in mist gehuld is, slechts een dag per zeven jaar te zien zou zijn, maar niet bereikt kan worden.

Samenvattend schrijft hij:

Ik ben van mening dat de consistente patronen in de afwijkingen op oude kaarten die we hebben aangetoond van Hy-Brasil via India tot Japan, de stilzwijgende getuigen zijn van een oude cartografische wetenschap en zeemanskunst, die de wereld verkenden en over een periode van meerdere duizenden jaren tijdens de postglaciale smelting in kaart brachten. Aanvullend onderzoek van Hancock op het land bracht hem in contact met het Jomonvolk in Japan, toen hij probeerde de mysteries rond vier Japanse onderwaterlocaties te ontrafelen:

Formatie met de naam schildpad

Het Yonaguni-monument is een complex van rotsformaties, ook wel de onderwaterpiramide genaamd, dat onder het wateroppervlak ligt in de zee, in het uiterste zuidwesten van Japan, in de buurt van het eiland Yonaguni in de Oost-Chinese Zee, iets meer dan 100 km van Taiwan. Over de oorsprong van deze formatie bestaat geen eensgezindheid onder geologen en archeologen. Het gebied is ongeveer 5 km² groot en ligt sinds het begin van het Holoceen (het einde van de laatste ijstijd), ongeveer 8000 jaar geleden, onder zeewater. De formatie is ongeveer 200 meter lang en 150 meter breed en ligt op een diepte van 5 tot 30 meter. Omdat de formatie betrekkelijk nauwkeurige verhoudingen en gladde randen heeft, is het onduidelijk of zij door natuurlijke, geologische processen werd gevormd of, dat het structuren zijn die door de mens zijn gebouwd.

Kerama eilanden

Aguni

Over de Kerama eilanden en Aguni is het bij al deze locaties onduidelijk of ze mensenwerk zijn, hoewel ONDERWERELD daarvoor een goed pleidooi houdt.

De Jomons schijnen rond 16.500 jaar geleden plotseling in Japan op te duiken, wat door datering van hun aardewerk wordt bevestigd. De archeologie toont aan dat ze veel kennis hadden van architectuur en bouwkunde (astronomische oriëntaties zijn daarin verwerkt), maar ze hadden ook ontwikkelde spirituele ideeën en religieuze gebruiken. De Jomons werden niet door binnendringende volkeren uitgeroeid, maar gingen ogenschijnlijk naadloos op in een andere verhuizende cultuur, die bekend staat als de 'Yayoi'.(de naam voor een Japanse cultuur uit de periode tussen ca. 300 v.Chr. en 250 na Chr.) De huidige Japanse cultuur stamt af van deze oude cultuurvermenging, waardoor de Jomoncultuur en haar gedachtegoed nog steeds voortleven. De onderwaterruïnes illustreren een tot nu toe onbekend en misschien bijzonder stadium in hun ontwikkeling.

Jomonperiode

Duikers op onderzoek bij Iseki Point, Yonagun

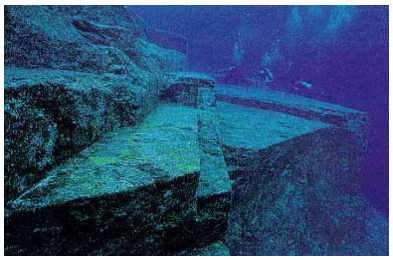
Japan en Korea 1649

Japan werd nooit door een ijskap bedekt, had van nature steile kustlijnen en weinig laaggelegen vlakten, waardoor het in hoge mate aan de verwoestingen van de ijstijdrampen ontsnapte. Als de Japanse mythologie geworteld is in de mythische herinneringen van de Jomons, is het niet verwonderlijk dat Japan geen inheemse overstromingsmythe kent. ONDERWERELD legt de gedachte voor dat de Jomons alleen hun eigendommen

aan de kust verloren, zoals kusttempels en andere heilige en functionele locaties die nu 30 meter onder water liggen.

De steeds terugkerende Japanse mythe over het koninkrijk van de Zee-koning sluit in twee opzichten nauw aan bij de onderwaterruïnes van Japan: als een koninkrijk dat wordt herinnerd als een eiland en als een onderwaterheiligdom met muren, paleizen en huizen. In Hancocks woorden: 'is het misschien de herinnering aan het feit dat grote bouwwerken met geschutstorens en hoge torens van buitengewone schoonheid' ooit boven water lagen, maar nu eronder?'

Door zijn schrijfstijl die lijkt op die van een reisverhaal is Graham Hancock in staat om in ONDERWERELD een persoonlijke band met de lezer te vormen en de vele belemmeringen bij zijn werk te belichten, zoals de bureaucratie en het gebrek aan zee archeologisch referentiemateriaal over onderwatermonumenten. Er worden veel voorbeelden aangehaald waarbij de heersende wetenschap belangrijke aantoonbare feiten verzwijgt en een verkeerde interpretatie geeft van bewijsmateriaal met betrekking tot en met grote gevolgen voor mythologie, religieuze en geestelijke filosofie, astronomie, archeologie, geologie en natuurkunde, om de gevestigde modeltheorieën over menselijke en planetaire evolutie in stand te houden.

ONDERWERELD daagt de gevestigde orde uit met goed doordachte argumenten, in een warme, niet-zweverige en voortdurend optimistische toon met soms wat gezonde scepsis en de lezer wordt vaak eraan herinnerd dat het niet door een expert is geschreven maar door een onderzoeksjournalist, die geen nieuwe dogma's naar voren brengt maar eenvoudig de groeiende hoeveelheid bewijsmateriaal presenteert dat de geschiedenis van de mens op deze planeet veel ingewikkelder is en heel anders verliep, dan men vroeger dacht. ONDERWERELD is een belangrijk, eclectisch en veelomvattend boek en vertegenwoordigt datgene waartoe de auteur in de slotbladzijden oproept: 'onderzoek en nog meer onderzoek', met als doel onze werkelijke oorsprong beter te leren kennen.

Theosofische literatuur.

Esoterische verhandelingen geven vaak het voorbijgaan van grootse cyclussen en grote veranderingen weer in astronomische termen die verband houden met de beweging van de planeet en de dierenriem. De schuine stand van de aardas en haar omwentelingssnelheid kunnen, net als het kloppen van een hart, regelmatig zijn, maar ook variëren, wat op een bepaalde tijd tot buitengewone schommelingen kan leiden. (Precessiecyclus). Oude optekeningen zeggen dat in zulke perioden de aarde helt en schommelt. Deze storingen zijn een deel van de vernieuwing van het leven en sluiten aan bij de menselijke cycli of yuga's; de grootste rampen vinden plaats tijdens de kaliyuga's. De mensheid heeft al verscheidene wereldomvattende karmische vereffeningen meegemaakt in het midden van de vorige, derde en vierde wortelrassen. Het mensenras werd veilig naar nieuwe landen geleid. Het huidige vijfde wortelras bijvoorbeeld, verplaatste zich naar de oprijzende landmassa's van Centraal-Azië, vóór de grote vernietiging van zijn voorganger, het vierde of Atlantische wortelras.
